

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν τῷ Ἰησοῦ· διδάσκαλε, ἦνεγκα τὸν υἷόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· **ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;** φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἦνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ **εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.** Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.

Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· **τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.** Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος εἶπε στον Ἰησοῦ «Διδάσκαλε σοῦ ἔφερα τὸν υἷόν μου, πὸ ἔχει πνεῦμα ἄλαλον. Ὅταν τὸν πιάσῃ, τὸν ρίχνει κάτω καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια καὶ γίνεται ξερός. Καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητὰς σου νὰ τὸ

βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν».

Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «**Ὡ γενεὰ ἄπιστη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι;** Φέρετέ τον σ' ἐμέ». Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. Καὶ μόλις τὸ πνεῦμα τὸν εἶδε, ἀμέσως τὸν συνετάραξε καὶ ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκυλιότανε καὶ ἄφριζε. Καὶ ἐρώτησε τὸν πατέρα του, «Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ συνέβη αὐτό;». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας. Πολλὲς φορές καὶ στὴν φωτιὰ τὸν ἔρριξε καὶ στὰ νερά, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. Ἄλλ' ἂν μπορῆς νὰ κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας».

Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «**Ἐὰν μπορῆς νὰ πιστέψῃς ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει**». Τότε φώναξε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ δάκρυα εἶπε, «Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τὴν ἀπιστίαν μου».

Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ τοῦ εἶπε, «Τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν πνεῦμα, ἐγὼ σὲ διατάσσω, ἔβγα ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ μὴ μπῆς ποτὲ πλέον μέσα του». Αὐτὸ, ἀφοῦ ἐφώναξε καὶ τὸν ἐσπάραξε δυνατὰ, ἐβγήκε, τὸ δὲ παιδί ἔγινε σὰν νεκρός, ὥστε πολλοὶ νὰ λέγουν ὅτι πέθανε. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσήκωσε καὶ ἐστάθηκε ὄρθιος.

Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του ἰδιαίτερως, «Γιατὶ ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ το βγάλωμε;». Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «**Τὸ γένος αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βγῆ μὲ κανένα ἄλλο μέσον παρὰ μὲ προσευχὴ καὶ νηστείαν**». Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε, διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ ἀφοῦ θανατωθῆ, τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῆ.